

Автобіографія
кандидата на посаду судді Конституційного Суду України
Погорецького Миколи Анатолійовича

Я, Погорецький Микола Анатолійович, народився [REDACTED] року в [REDACTED] Громадянин України.

Освіта. У 1978 році закінчив Савранську середню школу.

У 1985 році закінчив з відзнакою судово-прокурорський факультет Харківського юридичного інституту ім. Ф. Держинського (нині – Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого) за спеціальністю «Правознавство» та здобув кваліфікацію «юрист».

У 1996 році у Національній юридичній академії України імені Ярослава Мудрого (нині – Національний юридичний університет України імені Ярослава Мудрого) захистив кандидатську дисертацію на тему: «Правовідносини слідчого з органом дізнання, начальником слідчого відділу та прокурором».

У 2002 році присвоєно вчене звання доцента кафедри кримінального процесу.

У 2006 році після закінчення стаціонарної докторантури Національної академії Служби безпеки України захистив докторську дисертацію на тему: «Проблеми використання матеріалів оперативно-розшукової діяльності у кримінальному процесі: за матеріалами практики СБУ» у Київському національному університеті внутрішніх справ (нині – Національна Академія внутрішніх справ).

У 2009 році присвоєно вчене звання професора кафедри кримінально-правових дисциплін.

Трудова діяльність. Після закінчення середньої школи з жовтня 1978 року по травень 1979 року працював каменярем Савранського міжколгоспбуду Одеської області.

З травня 1979 року по травень 1981 року проходив строкову військову службу. Учасник бойових дій в Ісламській Республіці Афганістан.

У грудні 1984 року призначений на посаду стажиста прокуратури Московського району м. Харкова. З липня 1985 року по серпень 1986 року працював на посадах прокурора відділу з нагляду за розглядом кримінальних справ в судах, прокурора слідчого управління прокуратури Харківської області.

З серпня 1986 року по липень 2011 року проходив військову службу в органах державної безпеки на слідчих, науково-викладацьких і керівних посадах.

З лютого 2007 року по квітень 2008 року був відряджений до Ради національної безпеки і оборони України із залишенням на військовій службі в Службі безпеки України, де обіймав посади головного наукового співробітника, а з червня 2007 року по квітень 2008 року – першого заступника керівника Міжвідомчого науково-дослідного центру з проблем боротьби з організованою

злочинністю та корупцією Ради національної безпеки і оборони України. Був заступником голови наукової ради Міжвідомчого науково-дослідного центру з проблем боротьби з організованою злочинністю Ради національної безпеки і оборони України та членом наукової ради Ради національної безпеки і оборони України, заступником головного редактора журналу «Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика)». Полковник Служби безпеки України у відставці. Ветеран військової служби Служби безпеки України.

З квітня 2012 року по теперішній час – адвокат, член Національної асоціації Адвокатів України. Голова науково-практичної ради при Раді адвокатів Київської області.

З липня 2011 року – професор, в.о. завідувача, а з травня 2012 року по травень 2021 року – завідувач кафедри правосуддя юридичного факультету (з червня 2020 року Інституту права) Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

З травня 2021 року по теперішній час – проректор з науково-педагогічної роботи Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

З 1997 року займаюся науково-педагогічною діяльністю, у тому числі й за сумісництвом, обіймаючи посади: старшого викладача, доцента кафедри кримінального процесу Національної юридичної академії України імені Ярослава Мудрого; доцента, професора кафедри оперативно-розшукової та контррозвідувальної діяльності, професора кафедри розслідування злочинів, віднесених до компетенції Служби безпеки України, Інституту підготовки слідчих для Служби безпеки України при Національній юридичній академії України імені Ярослава Мудрого; професора кафедр кримінального процесу, оперативно-розшукової діяльності Луганського державного університету внутрішніх справ ім. Е.О. Дідоренка; професора кафедр кримінально-правових дисциплін, оперативно-службової діяльності, кримінального процесу Київського національного університету внутрішніх справ (нині – Національна академія внутрішніх справ); старшого, провідного наукового співробітника Інституту вивчення проблем злочинності ім. В. В. Сташиса Національної академії правових наук України; головного наукового співробітника Національної академії Служби безпеки України; головного наукового співробітника та викладача-тренера Національної школи суддів України.

У 2008-2018 роках був експертом, заступником голови експертної ради з питань проведення експертизи дисертацій МОН України з національної безпеки та спеціальних проблем оборони й оборонно-промислового комплексу, головою державних акредитаційних комісій МОН України, членом науково-консультативної ради Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ, науковим радником Київського регіонального центру Національної академії правових наук України.

Упродовж 2007-2021 років – член робочих груп з підготовки законопроектів та автор наукових висновків до проектів законів з питань діяльності судових, правоохоронних органів і правозахисних організацій.

З вересня 2012 року – голова спеціалізованої вченої ради Д 26.001.05 Київського національного університету імені Тараса Шевченка із захисту кандидатських і докторських дисертацій за спеціальностями 12.00.08 – кримінальне право та криминологія; кримінально-виконавче право; 12.00.09 – кримінальний процес та криминологія; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність; 12.00.10 – судоустрій; прокуратура та адвокатура.

З березня 2015 року – головний редактор фахового науково-практичного міжнародного журналу «Вісник кримінального судочинства».

З березня 2018 року – член науково-консультативної ради Верховного Суду.

З квітня 2019 року – член науково-консультативної ради Конституційного Суду України.

З серпня 2019 року – член робочої групи з питань реформування кримінальної юстиції Комісії з питань правової реформи при Президенті України.

З жовтня 2020 року – експерт/консультант Координатора проектів ОБСЄ в Україні.

Член редколегій вітчизняних і зарубіжних науково-практичних юридичних журналів та збірок наукових праць, зокрема: «Право України», «Слово національної школи суддів України», «Ochrona prawna pokrzywdzonego» та ін.

Автор та співавтор понад 600 наукових і навчально-методичних праць.

Брав участь у понад сотні науково-практичних міжнародних і вітчизняних конференціях, форумах, «круглих столах» з проблем правотворчої та правозастосовної діяльності. В окремих із них був організатором та модератором.

У січні-лютому 2019 року проходив стажування у Європейському Суді з прав людини з питань особливостей порядку звернення до Європейського Суду з прав людини.

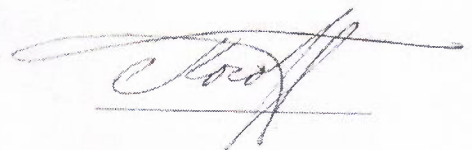
Під моїм науковим керівництвом (консультуванням) захищено 59 дисертацій (14 докторів наук, 43 кандидатів наук та 2 доктори філософії).

Загальний трудовий стаж роботи – 42 роки, юридичний стаж – 34 роки.

Нагороджений понад 50-ма державними, відомчими і громадськими відзнаками.

Одружений. Маю трьох синів.

«22» вересня 2021 року

Мотиваційний лист
кандидата на посаду судді Конституційного Суду України
Погорецького Миколи Анатолійовича

У розбудові України як правової демократичної та незалежної держави в її європейському й євроатлантичному курсі провідну роль відведено Конституційному Суду України як органу конституційної юрисдикції, що забезпечує верховенство Конституції України, вирішує питання про відповідність Конституції України законів України та, у передбачених Конституцією України випадках, інших актів, здійснює офіційне тлумачення Конституції України, а також інші повноваження відповідно до Конституції України. Його рішення та висновки ухвалюються іменем України, є остаточними і не можуть бути оскаржені. Конституційний Суд України є головною державною інституцією.

Тому від ефективної діяльності Конституційного Суду України, на моє переконання, значною мірою залежить не лише сучасний стан і подальший розвиток правової системи України, а й результативність реформування всіх сфер суспільного життя. У цьому контексті важливого значення набуває реалізація Стратегії розвитку системи правосуддя та конституційного судочинства на 2021–2023 роки, затверджена Указом Президента України від 11 червня 2021 року № 231/2021.

Підтримуючи мету, завдання, напрями та заходи щодо удосконалення конституційного судочинства, які визначені вказаною Стратегією, усвідомлюючи основні проблеми, які зумовлюють необхідність оптимізації діяльності Конституційного Суду України, вважаю, що я можу претендувати на посаду судді Конституційного Суду України, оскільки відповідаю усім вимогам, які ставляться до судді Конституційного Суду України. Так, я володію значним професійним досвідом у сфері права, відповідним рівнем компетентності, високими моральними якостями, а також маю велике бажання прийняти активну участь у реалізації Стратегії по удосконаленню конституційного судочинства. Саме це й спонукало мене до участі у цьому відповідальному конкурсі на заняття посади судді Конституційного Суду України.

Мій професійний досвід та компетенція для заняття посади судді Конституційного Суду України ґрунтується на 36-річному стажі професійної діяльності у сфері права. Протягом свого професійного шляху я гармонійно поєдную практичну юридичну діяльність, що передбачає понад 27 років (із них 18 років перебування на прокурорських та слідчих і керівних посадах у Службі безпеки України, де я пройшов кар'єрний шлях від слідчого до начальника управління, від лейтенанта до полковника, та багаторічна адвокатська практика), з науково-педагогічною діяльністю, яка становить понад 35 років, під час здійснення якої пройшов усі щаблі професійного зростання від старшого викладача Національного юридичного університету України імені Ярослава Мудрого до проректора з науково-педагогічної роботи Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Я маю науковий ступінь доктора

юридичних наук (2007 р.), вчене звання професора (2009 р.), почесне звання України – заслужений діяч науки і техніки України (2010 р.).

У своїй практичній діяльності я завжди керувався і керуюсь конституційними принципами у відстоюванні прав, свобод і законних інтересів людини, розуміючи їх важливість для розбудови України як правової демократичної й незалежної держави в її європейському та євроатлантичному курсі, для зростання довіри у суспільстві до державних інституцій.

Моя багаторічна наукова та науково-педагогічна робота у Київському національному університеті імені Тараса Шевченка, Національному юридичному університеті України імені Ярослава Мудрого, Національній академії внутрішніх справ, Національній академії Служби безпеки України, Національній школі суддів України, робота в науково-практичній раді Ради адвокатів Київської області, де я є головою, робота голови спеціалізованої вченої ради Київського національного університету імені Тараса Шевченка із захисту кандидатських і докторських дисертацій, головного редактора фахового науково-практичного міжнародного журналу «Вісник кримінального судочинства», члена Науково-консультативної ради Верховного Суду, члена Науково-консультативної ради Конституційного Суду України, члена робочої групи з питань реформування кримінальної юстиції Комісії з питань правової реформи при Президентові України, експерта/консультанта Координатора проєктів ОБСЄ в Україні, наукового керівника кандидатських і консультанта докторських дисертацій, участь у понад 150 міжнародних та вітчизняних наукових конференціях, «круглих столах», понад 10-річна робота завідувача кафедри правосуддя юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка дали мені можливість здобути великий досвід законопроектної роботи, тлумачення юридичних норм, розуміння проблем їх правозастосування, уміння дискутувати, прислухатися до думки колег та критично ставитися до власних, важливість колективної системної роботи, формування у мене почуття високої відповідальності при прийнятті рішень, що є важливим для роботи судді Конституційного Суду України.

Усвідомлюючи велику відповідальність за прийняття рішення брати участь у конкурсі на зайняття посади судді Конституційного Суду України, маю впевненість, що мій багаторічний професійний досвід і компетентність у сфері права, а також особисті людські якості, є тим підґрунтям, що дозволить мені, у разі перемоги в конкурсі та прийнятті рішення Президентом України про призначення мене на посаду судді Конституційного Суду України, гідно і професійно виконувати функцію судді Конституційного Суду України.

22.09.2021 р. (М. Погорилчук)